

U bent onze Toevlucht

Thomas Manton

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 27

1. Glorie aan God	Christmas Evans
2. Bidden in alles	David Clarkson
3. Het goede bewaren	John Newton
4. De hel ontkomen	Thomas Vincent
5. God dienen door de Geest	Hugo Binning
6. Jong geleerd, oud geleefd	George Whitefield

Jaargang 27 – nummer 7 – juni 2025

Toelichting bij foto:

‘Home is where the heart is – Thuis is waar het hart is’, zegt een Engels gezegde. Graag versieren we onze huizen met een bordje ‘HOME’, soms ook met een set richtlijnen die duidelijk maken wat ons huis tot een thuis maakt. Thomas Manton laat in deze preek zien wat het betekent te mogen zeggen ‘U bent ons Thuis’. Overal in de Bijbel blijken er heenwijzingen te zijn naar het vaderlijk huis, naar de sterke toren, naar de hemelse woningen. Opdat we licht mogen reizen hier op aarde, niet vastzittend aan ons aardse huis en goed. Hij is ons nu al een veilig thuis, Hij heeft het immers Zelf gezegd: ‘Ik zal hun tot een heiligdom zijn, in de landen, waarin zij gekomen zijn’ (Ez. 11:16).

Bronvermelding

Bron: Select Sermons of Thomas Manton, From Volumes 18 & 19, Sermon upon Psalm 90:1

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

U bent onze Toevlucht

Heere! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht.¹

Psalm 90:1

In tijden van gevaar zouden we allemaal blij zijn als we een veilig toevluchtsoord of een veilige woning konden krijgen, waar het kwaad niet bij ons kan komen. De tekst zal u zo'n woning aanwijzen, als u ervoor openstaat om daarvan gebruik te maken.

Deze psalm is geschreven door Mozes, de man Gods, zoals het opschrift laat zien. De psalm overdenkt vooral de toestand van de tijd waarin hij leefde. Gods kinderen dwaalden rond in de wildernis en werden door allerlei plagen zwaar gekweld. Velen werden door een vroegtijdige dood weggenomen omdat ze God hadden getergd.

De psalm wordt een 'gebed van Mozes' genoemd. Mozes begint zijn gebed met het erkennen van Gods goedheid en genadige bescherming. In de huilende wildernis en in alle vroegere tijden is God hun Woning geweest. Dat geeft Mozes het vertrouwen om ook andere dingen van Gods hand te vragen en verwachten. Hieruit kunnen we leren om in het gebed eerst ons geloof uit te spreken voordat we onze verlangens uitspreken, en om God te eren door Hem te geloven voordat we onze eigen behoeften aan Hem voorleggen. Zo begint Mozes, de man Gods, zijn gebed: 'Heere! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht.'

Aan deze tekst ontleen we de volgende leerstelling: God is de Woning of Toevlucht van Zijn volk.

We zullen zeven aspecten van deze leerstelling bespreken.

¹ Engelse vertaling: *Lord, Thou hast been our dwelling place* ['woning, verblijfplaats'] *in all generations*. De Statenvertaling vertaalt het Hebreeuwse woord als 'toevlucht'. In deze preek wordt vooral de betekenis 'woning' gebruikt.

I. Het geloof heeft alles in God

Om te beginnen noem ik een algemene waarheid: een waar en levend geloof ziet dat alle dingen die het in het schepsel mist, aanwezig zijn in God. Toen de Israëlieten rond dwaalden in de wildernis was God hun Woning. Het gevoelsleven is strijdig met het geloofsleven, zoals het geloofsleven strijdig is met het gevoel. Het geloof wordt ondersteund door twee dingen: Gods algenoegzaamheid en Zijn genadige verbond. Het ene laat zien wat er kan zijn, het andere wat er zal zijn. God heeft twee vormen van kennis: *scientia simplicis intelligentiae et visionis* [Latijn voor: de kennis van het eenvoudige verstand en van het visioen, *red.*]. Door de eerste weet Hij alle dingen die er kunnen zijn, in Zijn eigen algenoegzaamheid. Door de tweede weet Hij alle dingen die er zullen zijn, door Zijn eigen besluit. Zo ziet het geloof dat alle dingen in God besloten liggen. Het kan gebeuren, omdat God ertoe in staat is; en het zal gebeuren, omdat God het heeft beloofd.

Gods belofte is even zeker als de vervulling. Daarom wordt een gelovige, zelfs al mist hij alle dingen, niet alleen levend gemaakt, maar ook rijk: 'Als arm, doch velen rijk makende; als niets hebbende, en nochtans alles bezittende' (2 Kor. 6:10). Naar het gevoel heeft hij niets, maar in God bezit hij alles wat goed voor hem is. God was een vaste Woning voor de Israëlieten in de wildernis, en zo belooft Hij ook in Ezechiël 11:16: 'Hoewel Ik hen ver onder de heidenen weggedaan heb, en hoewel Ik hen in de landen verstrooid heb, nochtans zal Ik hun een weinig tijd tot een heiligdom zijn, in de landen, waarin zij gekomen zijn.'

Een christen die heeft geleerd om meer door het geloof te leven dan door het gevoel, komt nooit iets tekort: hij heeft alles in God. Hij ziet dat niet alleen vergeving en rechtvaardigheid voortkomen uit het verbond, maar ook voedsel en kleding, bescherming en levensonderhoud, huis en haard en alle andere dingen, zelfs wanneer hij het grootste gebrek lijdt. Het is niet alleen een daad van liefde dat God in plaats van al deze dingen komt, maar ook een daad van geloof.

Zoals over de liefde in 1 Samuël 1:8 staat: 'Ben ik u niet beter dan tien zonen?', zo is God voor een gelovige niet alleen beter dan alles, nee, Hij is alles.

II. Gods volk is vreemdeling op aarde

Gods volk kan in zo'n grote nood terechtkomen dat ze geen huis of woonruimte meer hebben, behalve bij God, zoals toen het volk van God rondzwierf. In 1 Petrus 1:1 richt Petrus zijn zendbrief 'aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië'. Zij waren niet alleen vreemdelingen omdat ze (anders dan de wereld om hen heen) God liefhadden, maar ook vreemdelingen in hun toestand. Verbanning en scheiding van uiterlijke gemakken en voorrechten kunnen het deel zijn van het volk dat de Heere dierbaarder is dan al het andere op deze aarde. In Hebreeën 11 lezen we dat velen 'hebben gewandeld in schaapsvellen en in geitenvellen; verlaten, verdrukt, kwalijk behandeld zijnde' (vers 37). Ze 'hebben in woestijnen gedooled, en op bergen, en in spelonken, en in holen der aarde' (vers 38). Zo lezen we ook in 1 Korinthe 4:11: '[Wij] lijden honger, en lijden dorst, en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen, en hebben geen vaste woonplaats! God doet dit om verschillende redenen.

Tot bestraffing en vernedering

Soms handelt God op deze manier met Zijn volk om hen te bestraffen en te verootmoedigen omdat ze hun zegeningen hebben misbruikt en Hem oneer hebben aangedaan in hun woonplaatsen. God heeft zich in het verbond de vrijheid voorbehouden om Zijn losbandige kinderen te bestraffen: 'Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen; indien zij Mijn inzettingen ontheiligen, en Mijn geboden niet houden; zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen' (Ps. 89:31-33). En volgens de wet van Mozes moest de opstandige zoon het huis uitgezet worden. Deze vorm van bestraffing gebruikt God Zelf voor grote zonden. Dat zegt de Schrift nadrukkelijk.

Soms staat er dat onze woningen ons hebben buitengeworpen (Jer. 9:18, naar de KJV). Soms wordt gezegd dat de HEERE de inwoners van het land zal wegslingeren uit hun woningen (naar Jer. 10:18), zo moeiteloos, gemakkelijk en onweerstaanbaar als een steen uit een slinger wordt geslingerd. Soms wordt gezegd dat God ons uitrukt: 'Hij zal u wegrapen en u uit de tent uitrukken' (Ps. 52:7). Wij zijn geneigd ons juist in onze 'tent' te wortelen en te dromen van een vaste plek, zodat we niet meer hoeven te verhuizen. Soms wordt gezegd dat Hij ons uitspuwt: 'Dat u dat land niet uitspuwe, als gij het zult verontreinigd hebben; zoals het het volk, dat vóór u was, uitgespuwd heeft' (Lev. 18:28).

Het zijn ongetwijfeld grote zonden die een liefhebbende vader ertoe bewegen zijn kind de deur te wijzen. God heeft Adam niet uit het paradijs gezet vanwege het eten van een appel, zoals onwetende mensen beweren. Theologen laten zien dat er een lange lijst van beschuldigingen tegen hem was in te brengen. En als het niet vanwege grote zonden is, dan nog straft God hen zo voor kleinere zonden, zij het op een meer gematigde manier. Bijvoorbeeld voor hun geringe besef van Gods liefde en van het feit dat Hij zo genadig voorziet in een troostvolle woonplaats voor hen.

We zouden zeker meer dankbaarheid moeten tonen als God ons in Zijn goedheid enige rust of een plaats om te rusten geeft. Dat werd aan Christus niet verleend: 'De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niets, waar Hij het hoofd zal neerleggen' (Matth. 8:20). Hij had geen vaste verblijfplaats, terwijl zelfs vossen en vogels een eigen plekje hebben. Wat betreft hun toestand bestaat Gods volk dus uit vreemdelingen, die er rekening mee moeten houden dat ze slecht behandeld worden door de mensen van de wereld. *Religio scit se peregrinam esse in terris* – gelovigen weten dat ze vreemdelingen zijn op aarde. 'Waarom heb ik genade gevonden in uw ogen, dat gij mij kent, daar ik een vreemde ben?' (Ruth 2:10). Een vriendelijk woord was al veel.

Welnu, dat God ons een rustplaats geeft tijdens onze pelgrimstocht, is een grote genade en als we hier niet dankbaar voor zijn, kan God ons zwervende maken. Of ons geringe medelijden met andere bannelingen en hulpeloze mensen brengt God ertoe dat Hij ons terechtwijst en onze woonplaats meer onzeker maakt. Tenzij we zelf beproevingen ondervonden hebben, kunnen we geen medelijden hebben met anderen. Israël leerde medelijden te hebben met vreemdelingen door een vreemdeling te zijn in het land van Egypte: 'Gij zult ook de vreemdeling niet onderdrukken; want gij kent het gemoed van de vreemdeling, daar gij vreemdelingen geweest zijt in Egypteland' (Ex. 23:9). Ervaring leert ons meer dan veronderstelling en verbeelding.

Tot beproeving van het geloof

Soms maakt God Zijn volk tot vreemdelingen op aarde om hen te beproeven. Hij wil zien hoe ze deze beproeving omwille van Hem zullen verdragen, wanneer dat naar Zijn wil en welbehagen is, zoals bij de mensen in de Hebreeënbrief. God beproeft de kracht van onze overgave: 'Er is niemand, die verlaten heeft huis, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijnentwil en om het Evangelie, of hij ontvangt honderdvoud, nu in deze tijd, huizen, en broeders, en zusters, en moeders, en kinderen, en akkers, met de vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven' (Mark. 10:29-30). Niet letterlijk, zoals Porphyrius en Julianus spottend beweerden, maar in waarde. De standvastigheid en moed van Gods kinderen worden zichtbaar wanneer ze hulpeloos en zonder onderdak zijn, of wanneer men dreigt hen van huis en haard te verdrijven: 'Wij zijn geworden als uitvaagsels der wereld en aller afschrapsel tot nu toe' (1 Kor. 4:13). Περιπημα ἰ καὶ περικαθάρματα: het vuil van de stad. De apostel zegt in Hebreeën 13:13: 'Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.' De goede Levieten verlieten hun bezittingen: 'De Levieten verlieten hun weidegronden en hun bezitting, en kwamen in Juda en in Jeruzalem; want Jeróbeam en zijn zonen hadden hen verstoten, van het priesterdom des HEEREN te mogen bedienen' (2 Kron. 11:14). Laten we het geduldig verdragen wanneer de

wereld ons verachtelijk wegduwt en verwerpt. Toen Eudoxia Chrysostomus met verbanning bedreigde, antwoordde hij: *Nihil timeo nisi peccatum* – ‘Ik vrees niets dan de zonde.’ Van de Heere immers is de aarde en haar volheid; God is onze Woning. Een heiden kon al zeggen: *Ibi exilium, ubi virguli non est locus* – ‘Waar geen plaats is voor deugd, is verbanning.’ Waar iemand geen dienst te doen heeft en geen mogelijkheid heeft om God te belijden of Hem te verheerlijken, daar is verbanning.

Om Zijn soevereiniteit te tonen

Soms maakt God Zijn volk tot vreemdelingen op aarde om te laten zien dat Hij soeverein is over ons en onze tijdelijke belangen. Zo kan God het gepast achten om ons door verderfelijke ziekten een tijdlang uit onze woningen te verdrijven en worden we verdrietig genoeg van elkaar gescheiden, zoals in het geval van de melaatse in Leviticus 13:46: ‘Al de dagen waarin deze plaag aan hem zal zijn, zal hij onrein zijn; onrein is hij, hij zal alleen wonen; buiten het leger zal zijn woning wezen.’

Om kennis te verspreiden

Soms maakt God Zijn volk tot vreemdelingen op aarde om kennis te verspreiden, om het zaad van het Woord te zaaien onder degenen die God niet kennen. De goede vijgen werden in de mand gelegd om het land uitgedragen te worden (Jer. 24:5). De discipelen die verstrooid waren door de landen, gingen overal heen en verkondigden het Woord (Hand. 8:1 en 4). God verdrijft Zijn vijanden zoals rook wordt verdreven door de wind (Ps. 68:3), maar Hij verspreidt Zijn volk zoals koren wordt gestrooid door de hand van de zaaier: ‘En Jakobs overblijfsel zal zijn in het midden van vele volken, als een dauw van de HEERE’ (Micha 5:6), om anderen te verkwikken en vruchtbaar te maken voor God. Zo ook in Zacharia 10:9: ‘En Ik zal hen onder de volken zaaien, en zij zullen Mij gedenken in verre plaatsen.’ God zal hun verstrooiing gebruiken als middel om de volheid van de heidenen binnen te brengen. Welnu, dit kan de toestand van Gods volk zijn, en zo is het vaak ook.

III. God is als een Woning

Mozes gebruikt in dit vers een beeldspraak voor God waaruit blijkt dat alles wat we van een woning en toevluchtsoord mogen verwachten, in God kan worden gevonden, en ook in hoge mate gevonden wordt. Een huis dient drie doelen. Ten eerste dient het tot bescherming en beschutting tegen stormen. Ten tweede is het de plaats waar we onze zegeningen en vertroostingën verzamelen. Ten derde is het de plaats van onze rust en ontspanning. Welnu, al deze dingen vindt een gelovige in God: bescherming, voorziening, vrede en troost; ja, alles wat iemand zich maar kan wensen. Daarom mag en moet een kind van God hier, in Hem, verblijven.

God beschermt

Dit beeld, 'God is ons een Woning', spreekt van bescherming, van de warme en troostrijke beschutting door de almachtige God. We hebben veel vijanden, zowel geestelijk als lichamelijk. We hebben bescherming nodig en God is de Enige op Wiens bescherming we werkelijk kunnen vertrouwen.

1. God is onze Beschermmer omdat Hij heeft beloofd ons te bewaren en te beschermen tegen alle kwaad. In Genesis 15:1 lezen we: 'Vrees niet, Abram! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot.' En in Psalm 84:12: 'God, de HEERE, is een Zon en Schild.' Het wegnemen van het kwaad behoort net zo goed tot Zijn verbond als het schenken van allerlei zegeningen. Bij de zegeningen van het verbond hoort dat Hij dingen wegneemt en dingen geeft. Zijn voorzienigheid wordt tijdens onze pelgrimstocht vooral gezien in het afwenden van het kwaad. *Plures sunt gratiæ privativæ*: hier en nu zijn Gods zegeningen meer van ontzeggende aard: Hij bewaart ons voor zonden, verzoekingën en gevaar. In de toekomstige wereld zullen we meer kennen van de zegeningen van schenkende aard. Zie ook die belofte in Zacharia 2:5: 'Ik zal haar wezen, spreekt de HEERE, een vurige muur rondom.' Lees deze belofte alstublieft aandachtig, want op elk woord ligt nadruk. Ze werd uitgesproken toen de teruggekeerde Joden ontmoet werden door het kleine aantal waarmee ze hun land moesten

bewonen en hun steden moesten bewaken tegen hun vijanden. Nu, na een belofte van toekomstige groei, zegt God dat Hij 'een vurige muur rondom haar zal zijn' – niet in de toekomst, maar in het heden. Deze woorden zijn zo kostbaar, dat het betreurenswaardig zou zijn als er ook maar één lettergreep verloren zou gaan. In deze ene belofte zijn twee beloften begrepen:

God zal een muur zijn. Daar is een duidelijke belofte voor in Jesaja 26:1: 'Wij hebben een sterke stad, God stelt heil tot muren en voor-schansen.' Evenzo in Psalm 125:2: 'Rondom Jeruzalem zijn bergen; alzo is de HEERE rondom Zijn volk, van nu aan tot in eeuwigheid.' God bewaakt ons; andere bewakers hebben we niet nodig.

Bovendien zal Hij een vurige muur zijn. Geen muur van koper of steen, maar van vuur. *Qui comminus arceat et eminus terreat* [Latijn voor: Die van nabij afweert en van verre afschrikt, *red.*]. Mensen staken rondom vuren aan om de wilde dieren op afstand te houden. Hier is voldoende reden voor beschermingen om ons hart aan Gods bewaring toe te vertrouwen. Zou God op deze manier spreken en geen Schuilplaats voor ons zijn? Als we gebruik van Hem zouden maken, zouden we deze zegen ondervinden.

Deze beloften laten zien dat we toestemming hebben om in God te wonen als onze Vesting, dat ons geen verblijf geweigerd zal worden en dat we niet buitengezet zullen worden als we tot Hem ingaan met dat doel en om die reden. Ja, zij geven ons zowel vrijmoedigheid als toestemming om te geloven dat we de verwachte zegeningen zullen verkrijgen, of een zegen die in alle opzichten net zo goed of nog beter is.

2. We moeten onze bescherming van God verwachten omdat alleen Hij ons zal bewaren, met alles wat ons toebehoort: onze ziel, ons lichaam, onze naam en onze bezittingen.

Hij zal onze ziel behouden: 'De HEERE zal u bewaren van alle kwaad; uw ziel zal Hij bewaren' (Ps. 121:7). Al verliest een gelovige alles door tegenslag, het meest kostbare zal hij niet verliezen. Hij zal

zijn ziel niet verliezen. Bij een brand bekommert een man zich niet zozeer om zijn rommel, als hij zijn geld en zijn juwelen maar kan redden. Onze ziel is in groter gevaar dan ons lichaam en heeft meer bewaring nodig. Ons lichaam is in gevaar door mensen, maar onze ziel door geestelijke vijanden. Als God een ziel niet meer bewaart, hoe snel valt de mens dan en verliest hij zichzelf! Maar God bewaart de zielen van de heiligen: 'Red mijn ziel van het zwaard, mijn lieveling van het geweld van de hond' (Ps. 22:21, naar de KJV).

Ons lichaam wordt niet overgelaten aan de wil van een mens, maar staat onder de bijzondere zorg en bescherming van God: 'Hij bewaart al zijn beenderen, niet een van die wordt gebroken' (Ps. 34:21). Het wordt niet overgelaten aan de wil van degenen die ons beproeven. In onze Heere Christus is deze belofte vervuld. Zelfs voor de minst waardige delen wordt gezorgd: 'En ook uw haren van het hoofd zijn alle geteld' (Matth. 10:30). Hij draagt niet alleen zorg voor de essentiële delen, lichaam en ziel, en al hun onderdelen, elk gewricht en ledemaat, maar ook voor hun meest onwaardige delen, die het kleinste zijn en meer tot versiering dienen dan tot nut.

Zo beschermt Hij ook al onze aangelegenheden en bezittingen: 'Hebt Gij niet een omtuining gemaakt voor hem, en voor zijn huis, en voor al wat hij heeft rondom?' (Job 1:10). Niet alleen rondom hem, maar ook rondom zijn kinderen, knechten, paarden, ossen en ezels. Satan kon geen opening of gat vinden waardoor hij kon binnengaan om Job ook maar enigszins te kwellen. Op deze onzichtbare manier beschermt God de heiligen. Het is waar, we moeten hier wel onderscheid in maken. God heeft onvoorwaardelijk beloofd de zielen van Zijn volk te bewaren, maar ons leven en de genoegens daarvan bewaart Hij slechts voor zover dat strekt tot Zijn eer en ons heil. Onder deze voorwaarden moeten we alles aan Hem toevertrouwen.

Ik zou bijna onze naam vergeten: 'Gij versteekt hen in een hut voor de twist der tongen' (Ps. 31:21). Laster en kleinering zijn pijlen die in het verborgene vliegen; zo worden we vaak getroffen door een slag die geen pijn doet. Roddel en valse beschuldigingen worden in het

geheim gefluisterd om ons onrecht aan te doen en schade te berokkenen. Nu is het een troost om te bedenken dat God zowel onze goede naam als andere dingen bewaart. Hij zal ons er niet alleen voor bewaren dat we geslagen worden, voor de goddeloze vuist (Jes. 58:4), maar ook voor het getwist van tongen.

3. God is onze Beschermmer omdat Hij ons kan beschermen tegen alle soorten vijanden. Welke vijanden en gevaren ons ook bedreigen, ze staan onder God en tot Zijn beschikking. Daarom worden wij ertoe opgeroepen te zitten in de schuilplaats van de Allerhoogste en te overnachten in de schaduw van de Almachtige (Ps. 91:1). God is de Allerhoogste en de Almachtige. De vijanden van uw zaligheid zijn ondergeschikt aan God, of het nu mensen zijn of demonen. Mensen zijn slechts zwakke instrumenten in Gods handen. Ze kunnen niet meer doen dan God behaagt. Wanneer u in hun handen bent, zijn zij in Gods handen: 'Om te doen al wat Uw hand en Uw raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou' (Hand. 4:28).

Ook de demonen vallen onder de macht en regering van Zijn voorzienigheid. Ze kunnen uw lichaam en uw ziel geen enkel kwaad doen zonder Zijn toestemming. Ziekten worden gezien als een gevolg van hun boosaardigheid: 'Hij zal u redden van de strik van de vogelvanger, van de zeer verderfelijke pestilentie' (Ps. 91:3). Over Job lezen we: 'Toen ging de satan uit van het aangezicht des HEEREN, en sloeg Job met boze zweren, van zijn voetzool af tot zijn schedel toe' (Job 2:7).

De demonen zijn oversten van de macht in de lucht, maar God heeft alle macht. Ze hebben Zijn toestemming nodig. Zonder toestemming konden de demonen niet in de kudde varkens gaan (Luk. 8:32); dan kunnen ze zeker niet zonder toestemming de lichamen van mensen aantasten.

O, zouden we meer bij God hierboven verblijven, dan zouden alle schrikwekkende dingen in de wereld ons minder beangstigen! Ook al worden we omringd door duizend gevaren, we rusten hierboven in het hart van de almachtige God; wat zouden we vrezen?

Hoe verder een voorwerp van ons af staat, hoe kleiner het lijkt, en hoe dichterbij, hoe groter. Wij aardbewoners vinden de nabijgelegen bergen onmetelijk groot, maar de sterren, die zo ver weg staan, lijken slechts kleine vonkjes en lichtpuntjes. Maar als we konden opstijgen tot in de hemel, dan zouden we zien dat deze lichtende hemellichamen ongelooflijk groot zijn en krompen onze Alpen en Pyreneeën tot kleine vlekjes. Voor degenen die boven verkeren, die gezeten zijn in de schuilplaats van de Allerhoogste, lijken de moeilijkheden en gevaren van de wereld van geen betekenis. Zij kunnen deze mierenhoop van de wereld verachten als een zielig hoopje zand dat zo tot stof wordt vertrap. Gods hulp is in hun ogen veel groter en daarom zijn zij niet bezorgd of bang. Ze kunnen zeggen: 'Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?' (Rom. 8:31). Goliath joeg heel het leger van Israël schrik aan, maar David trad hem tegemoet in de Naam van de HEERE: 'Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in de Naam van de HEERE der heerscharen, de God van de slagorden van Israël, Die gij gehoond hebt' (1 Sam. 17:45). David kon deze reus verachten, zoals als de reus David verachtte.

Vergelijk een willekeurig kind van de wereld met een dienaar van God, die gezeten is in de schaduw van de Almachtige. Wat een verschil zult u ontdekken! De eerste is verschrikt bij elk gevaar, bezorgd bij elk onbetekenend verlies. En waarom? Omdat hij op de aarde woont en zich alleen maar bezighoudt met geschapen dingen. Daarom lijken kleine dingen groot voor hem. Maar neem nu een willekeurige dienaar van God, die in God leeft, zoals de martelaren. Zij worden niet afgeschrikt door vuur, zwaarden, raderen, galgen of beesten. Die zijn hun als een vlooiënbeet. Zij kennen de dingen die waarlijk groot zijn. Ja, veel van het onheil dat we ondervinden, zoals pest en hongersnood, komt van God Zelf, rechtstreeks uit Zijn hand. Niemand wordt door deze dingen zwaarder getroffen dan een kind van God, omdat het tekenen zijn van het ongenoegen van zijn Vader. Hij is niet dom en onbezonnen. Niemand is zich zo bewust van de hand van Gods voorzienigheid als het kind van God. Hij beschouwt ze met een natuurlijk oog en met een oog van genade, en ziet God

erin. Toch is niemand in zulke omstandigheden minder van zijn stuk gebracht dan hij. Hij weet dat niemand zich kan onttrekken aan God of verborgen is voor Zijn oog wanneer Hij onderzoek doet naar zondaren. *Quia te fugit, quo fugiet nisi a te irato, ad te pacatum?* – Hij die voor U vlucht, waarheen zal hij vluchten, anders dan van U als de toornige tot U als de verzoende? Er is geen andere manier om Zijn rechtvaardigheid te ontvluchten dan door te vluchten tot Zijn genade. De toorn van koningen en andere machtigen van de aarde zou men kunnen ontvluchten. Hun ogen kunnen niet alles zien en hun handen kunnen niet alles bereiken. Maar niemand kan zich verschuilen voor Hem Die met Zijn tegenwoordigheid hemel en aarde vervult. Nergens anders kunnen we schuilen voor God dan in God.

4. We zoeken bescherming bij God vanwege de manier waarop Hij de Zijnen verdedigt en beschermt. Zijn bescherming wordt op allerlei plaatsen uitgedrukt als iets wat verborgen en onzichtbaar is, wat we niet met onze lichamelijke ogen kunnen zien. Zoals in Job 29:4 staat: 'Gods verborgenheid was over mijn tent', waarmee Zijn genadige bescherming bedoeld wordt. Zo ook in Psalm 31:21: 'Gij verbergt hen in het verborgene van Uw aangezicht voor de hoogmoedigheden van de man; Gij versteekt hen in een hut voor de twist der tongen.' En in Psalm 91:1: 'Die in de schuilplaats [verborgen plaats, KJV] van de Allerhoogste is gezeten, die zal vernachten in de schaduw van de Almachtige.'

Deze bewaring kunnen we niet altijd met onze zintuigen waarnemen. Een mens wordt bewaard, maar niemand weet hoe; waar hij ook is, hij is verborgen in God. Natuurlijke mensen kunnen de manier waarop God hem bewaart niet waarnemen. Terwijl Gods kinderen uiterlijk hetzelfde zijn als anderen, zijn ze toch van hen onderscheiden door de bijzondere zorg van Gods voorzienigheid, Gods waarheid, macht, genade en goedheid, waaraan het geloof zich vasthoudt. Het is een raadsel en een geheimenis voor de wereld, waar een vleeselijk mens geen voldoening en troost aan kan ontleenen. Dit leert ons om op de voorzienigheid van God te vertrouwen, of er nu enig uitzicht is op de zegen die we zoeken, of niet. 'De Naam

des HEEREN is een Sterke Toren' (Spr. 18:10), maar het is ook een onzichtbare Toren, die we alleen door het geloof kunnen ontdekken en binnengaan. Daarom moet degene die tot God de toevlucht wil nemen, die in Hem wil wonen, zich niet laten leiden door waarschijnlijkheden van ons verstand of gevoel, maar door de grondregels van het geloof.

God voorziet

Een huis is de plaats van onze zegeningen en de plek waar we het ons gemakkelijk maken. Zo is God onze Woning, als we alles wat we nodig hebben van Hem verwachten. Zo hebben de heiligen God als hun Voorraadschuur en Zijn algenoezaamheid tot hun deel, waaruit ze niet alleen vrede, genade en rechtvaardigheid halen, maar ook voedsel en kleding. 'De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken' (Ps. 23:1). 'Vreest de HEERE, gij Zijn heiligen! want die Hem vrezen, hebben geen gebrek' (Ps. 34:10). 'Want God, de HEERE, is een Zon en Schild; de HEERE zal genade en eer geven; Hij zal het goede niet onthouden aan hen, die in oprechtheid wandelen' (Ps. 84:12).

Wij moeten niet voorschrijven op welke manier God ons moet onderhouden, want dan vragen we voedsel voor onze begeerten en leggen we Zijn voorzienigheid een taak op die Hij niet zal uitvoeren. Maar dat wat goed voor ons is, zal Hij ons niet onthouden. Hij Die al wat leeft verzadigd, kan niet anders dan goed zijn voor Zijn volk. Zie Psalm 145:16: 'Gij doet Uw hand open, en verzadigt al wat er leeft, naar Uw welbehagen', en vers 18 en 19: 'De HEERE is nabij allen, die Hem aanroepen, allen, die Hem aanroepen in waarheid. Hij doet het welbehagen van hen, die Hem vrezen, en Hij hoort hun geroep, en verlost hen.' Wie niet voor de zijnen zorgt, is erger dan een ongelovige (1 Tim. 5:8). Kan het ongeloof God dan als zo nalatig en onverschillig afschilderen? Christus hield hen voor kleingelovigen: 'Indien nu God het gras des velds, dat heden is, en morgen in de oven geworpen wordt, alzo bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, gij kleingelovigen?' (Matth. 6:30). Zullen wij beweren dat we in God geloven voor het eeuwige leven, maar niet op Hem vertrouwen voor ons dagelijks brood?

God geeft rust

Ons huis is de plaats waar we verblijven en rust vinden. Zo hebben we in God vertroosting, bescherming en alles wat we nodig hebben. In de wereld is het stormachtig, maar aan de boezem van God mogen we uitrusten: 'Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Joh. 16:33). Zoals het aangenaam is om binnen te zijn en het gekletter van de regen op de dakpannen te horen, zo is het ook aangenaam om innerlijke vrede te hebben in uitwendige nood: 'Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, also is ook door Christus onze vertroosting overvloedig' (2 Kor. 1:5). In de wereld heeft een christen zijn moeiten en zorgen, maar in God is zijn rust. Als hij tot Hem de toevlucht neemt, is hij gerust, zoals we in 1 Samuel 30:6 lezen: 'David sterkte zich in de HEERE, zijn God.'

Welnu, zo hebben we overdacht wat het betekent dat God onze Woning is: in Hem mogen we rustig wonen, als in een beschutte, veilige en aangename plaats. We hoeven geen enkel gevaar te vrezen. Tot zover onze overdenking van deze beeldspraak in Psalm 90:1, wat ons derde aandachtspunt was.

IV. Deze benaming van God is ons altijd van nut

Deze benaming heeft in het bijzonder betrekking op de specifieke weldaad van een toevlucht, en op Gods voorzienigheid in en rondom onze woningen. Zo is de waarheid in deze tekst zowel tot ons nut wanneer we een toevlucht missen als wanneer we een toevlucht bezitten.

Het nut als we een woning nodig hebben

Deze benaming van God is tot ons nut wanneer we een woning missen, een plaats die veilig en gerieflijk voor ons is. Een kind van God zou niet wanhopig of geheel zonder hoop moeten zijn, alsof God hem niet van een woning zou kunnen voorzien. Nu, juist nu is het de tijd voor God om Zich een Woning te tonen. We mogen niet door onwetendheid en ongeloof concluderen dat God ons heeft vergeten

en verlaten. Daar zijn we sterk toe geneigd, en de verleiding om dit te denken is groot als we hulpeloos en zonder onderdak zijn. 'Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten' (Jes. 49:14). Daarom zal ik u wat overwegingen aanreiken.

1. Overdenk Gods algemene voorzienigheid. De apostel vertelt ons dat God met betrekking tot alle mensen 'de tijden tevoren verordineerd, en de grenzen van hun woning' bepaald heeft (Hand. 17:26), dus wanneer en waar mensen zullen leven. Niet toevallig vertrekken ze hierheen of daarheen, maar door Gods voorzienigheid. Ze worden niet bij toeval geboren en sterven evenmin bij toeval. Ze leven niet toevallig hier of daar; sommigen in dit klimaat, anderen in dat klimaat, sommigen in Europa, anderen in Azië of Amerika. Dat de een zo veel bezit en een ander zo weinig: alles is onderworpen aan Gods leiding en besturing. Zoals God het land Kanaän door het lot verdeelde (Joz. 14:2), zo heeft heel de wereld op Zijn aanwijzen vorm gekregen. Hij maakt volken en personen groot en klein naar Zijn welbehagen.

Inderdaad, de meeste mensen zijn over de aarde verspreid door een algemene voorzienigheid, maar Hij draagt meer in het bijzonder zorg voor Zijn volk. Zij zijn 'het zout der aarde' en 'het licht der wereld' (Matth. 5:13-14). God verstrooit en verspreidt hen hier en daar, tot nut en dienst. Ze zijn Zijn juwelen. Een mens is voorzichtiger met juwelen dan met alledaagse gebruiksvoorwerpen. Sommige van Gods kinderen zijn nuttiger voor Hem dan andere en staan daarom ook meer onder Zijn bijzondere zorg. Zo werden de apostel in hun reizen en hun leer geleid door de Geest. De Geest dreef hen of de Geest stond het hun niet toe: 'Zij poogden naar Bithynië te reizen; en de Geest liet het hun niet toe' (Hand. 16:7). Daarom zal God zeker acht slaan op hun toestand. In elke plaats waar ze verstrooid zijn, zal Hij in hun levensonderhoud voorzien zolang Hij werk voor hen te doen heeft. Waarheen ze ook verstrooid worden, Hij zal hen volgen met de tekenen van Zijn liefde en zorg. 'Want de HEERE zal Zijn volk niet begeven, en Hij zal Zijn erve niet verlaten' (Ps. 94:14). Vaak zullen mensen hen verlaten, alsof ze het niet waard zijn om lid

van de kerk of een maatschappelijke organisatie te zijn, maar God zal hen niet verlaten. Hij kan toestaan dat ze worden geoefend en beproefd, maar omdat ze Hem toebehoren, zal Hij voor hen zorgen.

2. Overdenk Gods verbond en belofte. God biedt aan de Woning van Zijn volk te zijn, en Zijn volk kiest en gebruikt Hem als zodanig. Het verbond spreekt zowel van Gods genade als van onze plicht. Het vertelt wat God is en wat de heiligen Hem moeten laten zijn: hoe ze gebruik van Hem zouden moeten maken. God neemt het op Zich om onze Woning te zijn, en dus moeten wij ons tot Hem wenden om deze zegen te ontvangen. We lezen nogmaals Psalm 91:1: 'Die in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, die zal vernachten in de schaduw van de Almachtige.' Hier worden de voorwaarde en het voorrecht allebei onder woorden gebracht, in vergelijkbare bewoordingen. Dit impliceert het volgende: als wij aannemen dat God voor ons is wat Hij aanbiedt te zijn en wat Hij heeft beloofd te zijn, dan zullen we Hem ook daadwerkelijk bevinden onze Woning te zijn wanneer we dat nodig hebben en we Hem tot dat doel gebruiken.

Waarom zou een gelovige dan twijfelen aan zijn veiligheid, troost en rust? Het voorrecht dat hem is beloofd, is niet dat iemand die God tot zijn Woning heeft, meer genade zal ontvangen, of uiteindelijk de hemel mag binnengaan. Nee, de belofte is dat hij in God zal wonen. Ook wordt er geen andere voorwaarde gesteld, geen liefde, ontzag of volkomen gehoorzaamheid geëist, behalve dit: dat hij in God woont.

Nu, aangezien deze plicht en dit voorrecht bij elkaar passen: gebruik God als een Woning en Hij wordt het. Vreugde wordt beloond met vreugde: 'Indien gij uw voet van de sabbat afkeert, van te doen uw lust op Mijn heilige dag; en indien gij de sabbat noemt een verlustiging, opdat de HEERE geheilgd wordt, Die te eren is; (...) dan zult gij u verlustigen in de HEERE' (Jes. 58:13-14). Moed of sterkte van hart wordt beloond met sterkte van het hart: 'Wacht op de HEERE, wees sterk, en Hij zal uw hart versterken' (Ps. 27:14), en: 'Weest sterk, en Hij zal uw hart versterken, gij allen, die op de HEERE

hoopt!' (Ps. 31:25). Zo wordt wonen in God beloond met wonen in God. Want God beloont het geloofsvertrouwen graag en zal in alle opzichten aan de verwachting van Zijn volk voldoen.

Het mag ons wel bemoedigen dat ons voorrecht en onze plicht zo nauw aan elkaar verwant zijn, en dat God veel belooft en weinig eist: slechts dat we door het geloof erkennen dat Hij is wat Hij is, en wat Hij beloofd heeft te zijn. Woon in God en u zult in God wonen. In alle angsten en gevaren zult u in Hem een veilig en aangenaam verblijf hebben. De gevaren die ons omringen zijn groot en worden dagelijks meer en groter, zodat ze ons aansporen om een veilige toevlucht te zoeken. God de Almachtige verlangt slechts dat Hij deze Toevlucht mag zijn. Vertrouw op Hem en u zult alles ontvangen wat het vertrouwen van Hem kan verwachten.

We betalen een lieve duit voor onze veiligheid. Elk mens is bereid om de overheid waaronder hij leeft te steunen met een aanzienlijk deel van zijn bezit om door haar te worden beschermd. God, Die onze ziel en ons lichaam beschermt, wil slechts dat we de bescherming van beide aan Hem toevertrouwen. Dan zal Hij alles voor ons zijn wat het geloof van Hem verlangt. Gebruik God als uw Woning en Hij wordt het.

3. Overdenk wat de heiligen voortdurend ervaren. In de tekst staat: 'Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht.' Dat is Hij altijd en overal voor Zijn volk geweest. Toen de aartsvaders door een vreemd land reisden, was God een Toevlucht voor hen. Hij was een Toevlucht voor Abraham, Izak en Jakob in Egypte, Gerar en Paddan-Aram. Ze werden keer op keer door de wereld gedreven, soms door een specifiek bevel, soms door een oordeel, bijvoorbeeld hongersnood. Maar steeds voorzag God hen van een schuilplaats, in al hun zorgen en op al hun reizen. In Egypte zorgde Hij dat er een Gosen voor hen was. In de woestijn hadden ze tenten, en kwakkels, en het manna dat rondom hen viel. God hield een markt voor hen in de woestijn en zond levensmiddelen vanuit de hemel. Dat geeft hun vertrouwen in hun overgebleven zorgen en laat hun weten dat Gods volk niet zonder onderdak en toevlucht zal zijn: 'Mijn aangezicht zal

met u meegaan, en Ik zal u rust geven' (Ex. 33:14, KJV). Onder Zijn bescherming wonen ze veilig en ongedeerd in de wildernis. De *Sjechina*, Gods majesteitelijke aanwezigheid, ging met hen mee, hoewel ze geen mogelijkheid hadden om een huis te bouwen. Daarom beval God dat ze dit niet mochten vergeten, zelfs niet wanneer ze voor zichzelf goede huizen zouden hebben gebouwd (Deut. 8:12-16). Nu is God, Die eens genadig was, altijd genadig, want God is altijd Dezelfde. Zoals Hij was voor vroegere heiligen of voor Zijn volk in vroegere tijden, zal Hij altijd zijn. Wij mogen aanspraak maken op dezelfde voorrechten, dezelfde Middelaar, hetzelfde verbond, dezelfde voorwaarden voor genade. Door de eeuwen heen blijft de goedheid van de Heere voor Zijn volk hetzelfde.

Het nut als we een woning bezitten

Deze benaming van God is ook tot ons nut wanneer we een huis hebben; ook dan moeten we God erkennen als onze Woning. In welke toestand een christen ook is, hij moet altijd verder kijken dan het schepsel gebruikmaken van God. Het Hebreeuwse woord heeft twee betekenisaspecten, die van een toevlucht en van een woning. Dat zien we ook in Psalm 91:9: 'Want Gij, HEERE! zijt mijn Toevlucht! De Allerhoogste hebt gij gesteld tot uw vertrek.' Een toevlucht is de plaats waar we schuilen in een tijd van gevaar; een woning is de plaats waar we verblijven in een tijd van vrede.

De meeste mensen maken gebruik van God in hun moeilijkheden en in tijden van tegenspoed, wanneer ze tot Hem gedreven worden en geen andere schuilplaats hebben. God is hun Toevlucht, maar Hij is niet hun Woning. Als ze in de problemen zitten en er gevaren of ontberingen dreigen, worden ze uit angst een beetje godsdienstig. Ze gebruiken God zoals mensen in de stad een portiek of afdak gebruiken, of zoals reizigers een brede en dicht bebladerde boom gebruiken. Ze vluchten erheen in een storm, maar gaan er niet wonen.

De psalmist spreekt echter van wonen en verblijven: 'Die in de schuilplaats van de Allerhoogste woont, die zal verblijven in de schaduw van de Almachtige' (Ps. 91:1, naar de KJV). Hij zegt niet: die

hoopt of vertrouwt op de Allerhoogste, maar: 'die in de schuilplaats van de Allerhoogste woont'. We moeten niet tot Gods hulp vluchten zoals we naar een boom of een afdak vluchten: hooguit voor eventjes of voor een bepaalde behoefte, maar eigenlijk tegen wil en dank. Velen lijken biddend om Gods hulp te smeken, maar worden niet door Hem beschermd; zij zoeken Zijn hulp alleen in een storm, en als alle andere middelen en toevluchten hen in de steek laten. Maar een christen moet voortdurend de vertrouwelijke omgang met God beoefenen. Hij moet in God wonen, niet zo nu en dan tot Hem vluchten. Het is een eeuwigdurende waarheid: 'U bent onze Woning.' In dit opzicht kan een slak een beeld zijn van een christen. Slakken dragen hun huis overal met zich mee, en hoewel ze nu eens hier en dan weer daar zijn, toch zijn ze altijd thuis. We moeten God niet alleen gebruiken voor een bepaalde behoefte, maar voor al het goede dat we nodig hebben. We moeten Hem erkennen in alles wat we bezitten. En dat niet voor een enkele dag, nee, we moeten voortdurend tot Hem de toevlucht nemen: 'Wees mij tot een Rotssteen, om daarin te wonen, om gedurig daarin te gaan' (Ps. 71:3).

V. Dagelijks gebruikmaken van God

Wij moeten dagelijks gebruikmaken van God en Hem erkennen in alles wat we bezitten. Dus of we nu wel een huis hebben of niet, altijd is Hij onze Woning. In welk opzicht is Hij onze Woning als we een huis hebben?

We hebben ons huis aan God te danken

We moeten erkennen dat we alle gemak en veiligheid die ons huis ons biedt, te danken hebben aan de rijke zegen van Hem Die al onze zaken regeert en deze dingen geeft en neemt naar Zijn welbehagen. Zo staat er in Exodus 1:21: 'Daar de vroedvrouwen God vreesden, zo bouwde Hij hun huizen.' Het is dankzij Gods voorzienigheid dat we dit soort dingen bezitten: een huis, en gezondheid, vrede en veiligheid daarin. 'Ik lag neer en sliep; ik ontwaakte, want de Heere ondersteunde mij' (Ps. 3:6). Zo ook Psalm 4:9: 'Ik zal in vrede tezamen neerliggen en slapen; want Gij, o HEERE! alleen zult mij doen

zeker wonen.' Zo is onze woning als het wonen in God Zelf. Zonder Hem is zelfs de prachtigste woning een troosteloze plek.

De hele wereld is voor God, Die onze grote Huisbaas is, slechts huurders die naar Zijn willekeur op straat gezet kan worden. Hij stelt in bezit en zet buiten bezit zoals Hij wil: 'Ik heb u het huis van uw heer gegeven', zei God tegen David (2 Sam. 12:8). God wordt de Bezitter van hemel en aarde genoemd (Gen. 14:19). Hij wordt niet alleen de Schepper, maar ook de Bezitter genoemd, omdat Hij nog steeds over alle dingen hier beneden beschikt. Wij zijn slechts huurders onder Zijn beschikking; we worden door Hem toegelaten tot die plaatsen die Hij geschikt voor ons acht, en door Hem onderhouden tijdens ons verblijf daar. Hij is de Degene Die ons en onze woningen beschermt tegen allerlei kwaad dat ons kan worden aangedaan door mensen of demonen of door welk ongeluk dan ook. Hij houdt het geweld van mensen op afstand. Wanneer de mannen van Israël zouden opgaan naar Jeruzalem om de HEERE daar te aanbidden, zou de vijand hun land niet begeren (Ex. 34:24). Hij houdt ook ziekten op afstand. Wanneer het gevaar nabij is, zullen er 'aan uw zijden duizend vallen, en tienduizend aan uw rechterhand; tot u zal het niet naderen' (Ps. 91:7) en 'geen plaag zal uw tent naderen' (vs. 10). Ook als we een veilige plek om te wonen hebben, moeten we dit erkennen.

In ons huis moeten we God eren en dienen

Ten tweede mag God in onze huizen niet worden geërgerd of ont-eerd, maar moeten we Hem er vereren, dienen en gehoorzamen. We moeten Hem en Zijn zegeningen erkennen in de praktijk van het dagelijks leven. Dat geeft Hem meer eer dan een erkenning met woorden. En we doen ons eigen geluk teniet en kunnen niet getroost op Hem vertrouwen voor de voortzetting van onze zegeningen als we Hem niet eren, liefhebben en dienen. We zagen eerder hoe de zonde ervoor zorgt dat woningen hun bewoners uitspugen en buitenzetten. Ons huis zal spoedig genoeg van ons krijgen als we onze grote Huisbaas de voortdurende huur van eerbied, dienstbaarheid en aanbidding niet betalen. Zeker, als we God daar getroost willen genieten in ons huis, moeten we er oprecht leven en God verheerlijken:

'Ik zal in het midden van mijn huis wandelen, in oprechtheid mijns harten' (Ps. 101:2). Deze psalm beschrijft hoe David zich thuis zal gedragen en hoe hij zijn huis van alle onzuiverheid zal zuiveren. Het opschrift boven Psalm 30 luidt: 'Een psalm, een lied der inwijding van Davids huis.' We moeten ons huis op een godvruchtige manier in bezit nemen, en onszelf en ons huis aan Hem toewijden.

Het is goed om te observeren hoe verschillend mensen zich in hun huis kunnen gedragen. Nebukadnezar zei, toen hij door het paleis van Babel wandelde: 'Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een huis van het koninkrijk, door de sterkte van mijn macht, en ter ere van mijn heerlijkheid!' (Dan. 4:30). Hoogmoed vervulde zijn hart. De Joden die in gewelfde huizen woonden, waren tevreden en op hun gemak, en daarom sloegen ze geen acht op God: 'Dit volk zegt: De tijd is niet gekomen, de tijd, dat het huis des HEEREN gebouwd worde' (Hag. 1:2). Maar David zei: 'Zie toch, ik woon in een cederen huis, en de ark Gods woont in het midden der gordijnen' (2 Sam. 7:2). Nebukadnezar was trots, de Joden zorgeloos, David ijverig. Zeg daarom: Wat heb ik gedaan voor God, Die zoveel voor mij heeft gedaan? Het was een gezegde van Parisiensis: *Qui majores terras possident, minores census tulerunt* – Zij die grote landgoederen bezitten, betalen de minste belasting. Hoe weinig wordt God erkend in vele aanzienlijke huizen! God ontvangt vaak veel meer gebeden vanuit een rokerig huisje dan vanuit de huizen van aanzienlijke mensen. De inkomsten van de hemel komen meer voort uit enkele arme, verslagen christenen die weinig bezitten in de wereld, dan van de aanzienlijken die zich volledig van het juk hebben ontdaan.

Besef de vergankelijkheid van aardse zaken

Ten derde moeten we onze ziel gewinnen aan de gedachten van vergankelijkheid. Omringd door een overvloed aan aardse genoegens moeten we ons daar niet aan hechten. Tijdelijk genot is immers niet ons ware geluk. God zal ons geloof oefenen door veel onzekerheid. En we weten dat 'een ieder mens, hoe vast hij staat, enkel ijdelheid' is (Ps. 39:6). Zelfs als we ergens helemaal thuis lijken, heeft het geen

zin om op zulke tijdelijke dingen te steunen; dat is alsof we bouwen op ijs. God kan ons spoedig van onze plaats wegnemen, niet alleen door de grote wegneming door de dood, maar ook door allerlei gebeurtenissen in dit leven. Ook als we de betrouwbaarste eigendomsrechten, de sterkste huizen, de schoonste lucht of de beste woonruimte hebben, kan de Heere erin blazen en ons overvallen met Zijn oordelen!

Er waren twee voorafschaduwingen [voor het volk Israël]: het zuurdesem in hun dankoffers, en het wonen in tenten tijdens het Loofhuttenfeest (Deut. 16:13-14 en Lev. 23:42). Nadat ze hun koren en wijn hadden ingezameld en hun huizen vol waren van alle zegeningen van de aarde, moesten ze in tenten wonen. Aan degenen die zich veilig wanen, alsof niets hun situatie kan veranderen, zal God spoedig de ijdelheid van alle aardse genot laten zien: 'Ik zeide wel in mijn voorspoed: Ik zal niet wankelen in eeuwigheid. Want, HEERE! Gij hadt mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet; maar toen Gij Uw aangezicht verborgt, werd ik verschrikt' (Ps. 30:7-8). Niemand heeft ooit goed geslapen op een vleselijk kussen, zonder dat zijn rust werd verstoord voor de nacht voorbij was.

Wees tevreden met wat God u toebedeelt

Ten vierde, wees tevreden met wat God aan u geeft. God is onze Woning en Hij bepaalt hoeveel of hoe weinig we van deze tijdelijke gemakken zullen ontvangen. Wat betreft tijdelijke dingen is Hij voor sommigen een grotere Woning dan voor anderen. Ook al is Hij geen Paleis voor ons, zolang Hij maar onze Schuilplaats is, moeten we tevreden zijn: 'Gij zijt mijn Schuilplaats en mijn Schild' (Ps. 119:114). David beschouwde dat als een grote genade. Laten we geen grote dingen voor onszelf zoeken. Als we enigszins veiligheid of draaglijke levensomstandigheden hebben en de mogelijkheid om te dienen, dan is dat genoeg. De mate waarin we deze zegeningen genieten, moeten we aan God Zelf overlaten. Hij gaf Zijn beloften niet om onze hebzucht te bevredigen, maar om ons te bemoedigen in ons gebrek: 'Uw wandel zij zonder geldgierigheid; en weest vergenoegd met het tegenwoordige; want Hij heeft gezegd: Ik zal u niet

begeven, en Ik zal u niet verlaten' (Hebr. 13:5). Als we onze ziel van wereldse begeerten zuiveren, komt er ruimte voor de oefening van het geloof.

Een pelgrim en vreemdeling op aarde

Ten vijfde, als God onze Woning is, mag ons hart niet vastzitten aan het geschapene of afgeleid worden van de eeuwige genieting van Hem. Voor het ogenblik is uw woning in God Zelf. God wordt op drie manieren genoten: in de schepping, in de inzetten en in de hemel. Deze drie manieren om God te genieten mogen niet met elkaar botsen, maar bestaan naast elkaar. Als we tevreden zijn met het genieten van God in de schepping of in uiterlijke zaken, is dat een teken van een vleselijk hart. David was anders gezind. Zijn grote verlangen in deze wereld was om God te genieten in Zijn inzetten. Zie Psalm 27:4: 'Eén ding heb ik van de HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel.' Dat wil zeggen: God te genieten in de inzetten. Zij die begeren God te genieten in de inzetten, zullen er ook naar verlangen om Zijn aangezicht te zien in de hemel. Want de inzetten zijn slechts een onderdeel van Zijn wegen, een voorproefje, om in ons het verlangen naar meer te verwekken.

Bovendien is God nooit in zo'n ware zin een Huis voor ons als in de hemel: 'Want wij weten, dat, zo ons aardse huis van deze tabernakel gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen' (2 Kor. 5:1). Dat is het huis waar we bovenal naar moeten verlangen. Daarom moet alles wat we hier genieten, ons verlangen aanwakkeren om er meer van te ontvangen in de hemel. Want als God onze Woning is, is Hij daar alles in allen. 'Want die zulke dingen zeggen, betonen duidelijk, dat zij een vaderland zoeken' (Hebr. 11:14) en: 'Nu zijn zij begerig naar een beter, dat is, naar het hemelse' (vers 16). Daar is onze erfenis, die onvergankelijk, eeuwig en onbezoedeld is. Daar is onze Vader, daar zijn de heiligen. Als alleen de schepping onze woning zou zijn,

dan zou het goed zijn om hier te blijven. Maar aangezien God onze Woning is, moeten we ernaar streven om daar te zijn waar we het meest van Hem zullen hebben.

En daarom moeten we ons als pelgrims en vreemdelingen gedragen ten opzichte van de schepping en de gemakken die daaruit voortkomen. Het geloofsleven is een voorsmaak van de hemel en de hemel is niet meer dan de volmaking van het geloofsleven. Hier moeten we tevreden zijn met een leven als pelgrim en vreemdeling. Zo'n pelgrim en vreemdeling was Abraham, die grote beloften had ontvangen: 'Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte; als in een vreemd land' (Hebr. 11:9). Datzelfde geldt voor David, die duizelingwekkend veel bezit had: 'Ik ben een vreemdeling bij U, een bijwoner, gelijk al mijn vaders' (Ps. 39:13). En dat terwijl hij zoveel recht had op een groot en sterk koninkrijk; niet alleen toen hij werd nagejaagd als een vlo of een veldhoen op de bergen (1 Sam. 26:20), maar ook in zijn volle glorie en voorspoed, toen hij vele karrenvrachten van goud en zilver gaf [voor de tempelbouw]: 'Want wij zijn vreemdelingen en bijwoners voor Uw aangezicht, gelijk al onze vaders' (1 Kron. 29:15).

Jezus Christus, de hoogste Heere, klaagt in Psalm 69:9: 'Ik ben mijn broederen vreemd geworden, en onbekend aan de kinderen van mijn moeder.' Hij, de Heere van alles, had geen huis of thuis. Hij zegt ons in Johannes 17:16: 'Ik ben niet van deze wereld.' Hij ging door de wereld om haar te heiligen als een plaats van dienstbaarheid, maar Zijn hart en vaste woonplaats waren niet hier; hier was Zijn rustplaats niet. Allen die van Christus zijn, hebben de geest van Christus. Chrysostomus zei: 'Τὴν γῆν οὐ κατοικοῦμεν, ἀλλὰ παροικοῦμεν' – 'We trekken door deze wereld, maar bewonen haar niet.' Hier zijn we niet in ons eigen land, niet bij onze God, Die ons Huis en Thuis is. We weten 'dat wij, inwonende in het lichaam, uitwonen van de Heere' (2 Kor. 5:6). Waar zijn we thuis? Daar waar we de volheid van God kunnen genieten. Ons hart moet steeds huiswaarts zijn gericht. We moeten gering en gematigd plezier hebben in de genoegens die zich tijdens onze pelgrimsreis aandienen, en het als een eer

beschouwen als we een poosje rust krijgen om onderweg wat dienstwerk voor God te doen.

Wat is het nut van dit alles? Het spoort ons aan om in God te wonen. Dit is het geluk en voorrecht van het volk van God, namelijk dat zij in God wonen en dat God in hen woont. Hij heeft troostrijke gemeenschap met hen door het werk van Zijn genade, en zij hebben in alle omstandigheden de vrije toegang tot Hem. O, hoe zoet en troostrijk is het om een plekje in Gods hart te hebben, om onderdak te zoeken in Zijn algenoegzaamheid en daar bescherming, levensonderhoud en allerlei vertroosting te vinden! Ik zal u eerst met enkele argumenten hiertoe aansporen, en vervolgens laten zien wat dit 'wonen in God' inhoudt en hoe u dit doet.

VI. Redenen om in God te wonen

God is de enige veilige Toevlucht en Woning

Niets of niemand anders dan God zal een veilige toevlucht en woning voor ons zijn. Wilt u wonen in uw eigen verstand, met andere woorden: vertrouwen op uw verstand? Hoe snel kan God dat in dwaasheid veranderen en u in zulke nood brengen dat u niet weet wat te doen of te zeggen. Veel bekwame mensen zijn omgekomen: 'Hij vangt de wijzen in hun arglistigheid; dat de raad der verdraaiden verstoord wordt' (Job 5:13).

Wilt u wonen in uw eigen rijkdom? Dat is een gebruikelijke zonde. Een mens wordt gekend aan dat waarop hij vertrouwt; zijn gemoeds- en hartsgesteldheid komen daarmee overeen. [Zoals de afgoden] worden 'al wie op hen vertrouwt' (Ps. 115:8). Dat dit een gangbare zonde is, is te zien in Spreuken 18:10-11: 'De Naam des HEE-REN is een Sterke Toren; de rechtvaardige zal daarheen lopen, en in een Hoog Vertrek gesteld worden. Het goed van de rijke is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijn inbeelding.' Wat de naam van de HEERE is voor de één, is eigen rijkdom voor de ander; hij denkt hierdoor alle kwaad te kunnen afweren en alle goed te kunnen verkrijgen. Hij belooft zichzelf alle geluk. Hij kan

zichzelf wel redden en rent bij God vandaan. Dit is een grote zonde: 'Maar laat ook onder u hoererij en alle onreinheid, of gierigheid niet genaamd worden' (Ef. 5:3), en: 'Hoe zwaar is het, dat zij, die op het goed hun betrouwen zetten, in het Koninkrijk Gods ingaan!' (Mark. 10:24). Toch is deze zonde nauwelijks te vermijden. Vandaar die waarschuwing in Psalm 62:11: 'Wordt niet ijdel, als het vermogen overvloedig aanwast.' Zodra we iets bezitten in deze wereld, zijn we onmiddellijk geneigd onze hoop erop te vestigen. Daarmee doen we God en onze eigen ziel tekort. Maar alle dingen buiten God zullen bouwvallige woningen blijken, die op het punt staan in te storten boven het hoofd van hun bewoner. 'Beveel de rijken in deze tegenwoordige wereld, dat zij niet hoogmoedig zijn, noch hun hoop stellen op de ongestadigheid van de rijkdom' (1 Tim. 6:17). Deze rijkdommen gaan van hand tot hand en van huis tot huis. Ze laten de mensen die ze de ene dag gelukkig schijnen te maken, de volgende dag leeg en arm achter. Het is dwaas als we onszelf een langdurig genot ervan beloven: 'Gij dwaas! in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen; en wat gij bereid hebt, van wie zal het zijn?' (Luk. 12:20). 'Goed doet geen nut ten dage der verbolgenheid' (Spr. 11:4). Rijkdommen zullen Gods ongenoegen niet verminderen en ingrijpende ziekten niet bij ons vandaan houden. We kunnen er geen vergeving of gezondheid mee kopen. Ze kunnen ons leven zelfs niet met één dag verlengen.

Wilt u wonen in uw lichaamskracht, uw goede conditie of uw natuurlijke schoonheid? Lees Psalm 39:6: 'Immers is een ieder mens, hoe vast hij staat, enkel ijdelheid.' Helaas, hoe snel kan God uw eigen lichaamssappen tegen u wapenen; Hij kan u dodelijke ziek laten worden, terwijl u in de bloei van uw leven bent, en dit mooie lichaam veranderen in een lijk!

Wilt u wonen in eer en grootheid? Toen vleiers hun koning vertelden wat een machtig vorst hij was en hoe groot gezag hij had over zee en land, legde hij hun het zwijgen op door zijn troon op het strand te laten plaatsen, dicht bij de golven. Zijn grootheid zal geen golf, geen ziekte en geen naderende dood tegenhouden. Hoe snel

kan God uw eer in het stof leggen! 'Zijn geest gaat uit, hij keert weer tot zijn aarde; te dien dage vergaan zijn raadslagen' (Ps. 146:4). 'De mens, die in waarde is, en geen verstand heeft, wordt gelijk de beesten, die vergaan' (Ps. 49:21). Een huis van leem vergaat snel tot stof. Hoeveel mensen kunnen niet bij het graf van hun voorouders staan en zeggen: 'Waar is al de eer en roem die zij eens genoten?' Nu, welk voordeel heeft hun plezier en succes hen gebracht? Maar hij die in God woont, heeft een vast fundament.

Wilt u wonen in vrienden? Vriendschap is een grote zegen, maar als ze uw hart van God afrekt, is het een grote valstrik. Vrienden kunnen ons in veel gevallen alleen het goede toewensen. God kan verderfelijke ziekten sturen, terwijl onze geliefden en vrienden afzijdig staan en onze familie van verre (Ps. 38:12). Vrienden zijn veranderlijk: 'Zo zeide de koning tot Ziba: Zie, het zal het uwe zijn alles wat Mefibóseth heeft' (2 Sam. 16:4). Die uitspraak over de zoon van zijn geliefde vriend Jonathan was deze rechtvaardige koning onwaardig. Hij was sterk toegewijd aan Jonathan vanwege diens grote waardigheid, ongeëvenaarde liefde en uitzonderlijke gunstbewijzen, ja, door de eed en het verbond die hij keer op keer zo plechtig had vernieuwd in de tegenwoordigheid van God. Staatsredenen en jaloezie zijn kenmerkend voor een machtig rijk. Mensen zijn slechts mensen, ze sterven: 'Het zal geschieden, als mijn heer de koning met zijn vaderen zal ontslapen zijn, dat ik en mijn zoon Sálomo als zondaars zullen zijn' (1 Kon. 1:21). Zij die in God wonen, worden beter beschermd dan de gunstelingen van prinsen: 'Het is beter tot de HEERE toevlucht te nemen, dan op de mens te vertrouwen. Het is beter tot de HEERE toevlucht te nemen, dan op prinsen te vertrouwen' (Ps. 118:8-9). In de grootste nood is niets zwakker dan een vleselijke arm, al is deze nog zo rijk en krachtig.

Wilt u wonen in uw eigengerechtigheid? Niemand vertrouwt zo sterk op zijn eigengerechtigheid als zij die er het minstreden toe hebben. Ach, wat zal dit helpen, als God met u in het gericht treedt? 'Ga niet in het gericht met Uw knecht; want niemand, die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn' (Ps. 143:2).

U zult niet buiten de deur worden gezet

U zult geen onderdak geweigerd worden of buitengezet worden wanneer u ernstig, nederig en boetvaardig tot Hem komt, wat uw toestand ook is. *Jure venit cultos ad sibi quisque deos* – Iedereen komt om hulp tot zijn goden. ‘Sta op, roep tot uw God, misschien zal die God aan ons gedenken, dat wij niet vergaan’ (Jona 1:6). ‘Uw loon zij volkomen, van de HEERE, de God Israëls, onder Wiens vleugelen gij gekomen zijt om toevlucht te nemen’ (Ruth 2:12). Uw uitwendige toestand levert geen bezwaar op: ‘Die in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, die zal vernachten in de schaduw van de Almachtige’ (Ps. 91:1). Dit wordt gezegd over elk mens, wie hij ook is, hoog of laag, rijk of arm, jong of oud, want bij God is geen aan-neming des persoons. Hij geeft overvloedig aan allen die Hem aan-roepen (Rom. 2:11 en 10:12). Onder mensen is dat anders: de armen, die het meest bescherming en verzorging nodig hebben, hebben hier het minst deel aan. Mensen worden blootgesteld aan veel gebreken en zwakheden. Daarom handelen ze met hun vriendelijke daden; ze geven onderdak en gastvrijheid aan mensen van wie ze dit kunnen terugkrijgen. Maar de belofte in Psalm 91:1 is een algemene en onbepaalde belofte die geen enkel soort mensen uitsluit. Hier is geen onderscheid tussen hoog of laag, vorst of onderdaan, edelen of het gewone volk. Wie ook maar komt om een schuilplaats in God te zoeken, is welkom, als hij in geloof komt. De boezem van de voorzienigheid is geopend om mensen van alle leeftijden, geslachten, standen en status te ontvangen.

Het is de gewoonte van de wereld om aanzienlijken te hoogachten. Als een rijke of edele man zichzelf bij ons thuis zou uitnodigen, beschouwen we dat als een grote gunst. We spannen ons in om hem een passend onthaal te geven. Hoe spontaner hij met ons omgaat, hoe meer we hem bedanken. Als hij met smaak eet van het voedsel dat we voor hem bereid hebben, beschouwen we dat als een nieuwe gunst. Maar als een arme man zo vrijmoedig zou zijn, zien we dat als een brutale inbreuk en geven we hem een uitbrander. Het zijn de rijken die worden hooggeacht, de rijken die gastvrij worden onthaald en hun processen en rechtszaken die doeltreffend

worden afgehandeld, terwijl de armen nauwelijks toegang en gehoor kunnen krijgen. Al het water stroomt naar de zee; zo gaat de hoogachting van de wereld naar de rijken en machtigen. Waar men een tegenprestatie verwacht, bewijst men zijn gunsten. Maar God acht allen hoog, omdat Hij niets nodig heeft. Hij is nabij, onderhoudt, verzadigt en beschermt allen die in hun ellende tot Hem vluchten: 'Deze ellendige riep, en de HEERE hoorde; en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden' (Ps. 34:7). Gebeden in arbeidershuisjes zijn Hem even aangenaam als gebeden in paleizen.

In deze Woning hoeft u niets te vrezen

Wanneer u eenmaal bent ontvangen en toegelaten tot deze Woning, hoeft u geen enkel onheil in de wereld te vrezen, want niemand kan uw geestelijk belang schaden of uw grote verwachting teleurstellen. Wat er ook met de mens gebeurt, de christen is veilig. Zodat u niet alleen geduldig en standvastig kunt blijven, maar ook innerlijke vreugde kunt genieten: 'Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel [zal] ons kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere' (Rom. 8:39). Niets zal u uit uw Schuilplaats kunnen verdrijven. U bent meer verzekerd van tijdelijke veiligheid dan anderen en de kans is ook groter dat u veilig zult zijn. En wanneer iets niet goed uitpakt, dan zal het geheiligd worden. U hebt een God Die ten volle geneigd is om u goed te doen. Hij is almachtig en heeft in Zijn onfeilbare waarheid beloofd deze macht voor u aan te wenden, voor zover dat tot Zijn eer en uw heil is. Waarom zou u dan bevreesd zijn? Neem uw intrek in God en u bent veilig, met name wat betreft uw grootste belang.

VII. Het wonen in God nader bezien

Wat is het wonen in God nu precies, en hoe doen we dit?

Verzoening met God in Christus

We moeten in Christus met God verzoend zijn. Want alleen door Christus worden we toegelaten tot God als een Woning, om in Hem onze troost, veiligheid en ons geluk te vinden. Want Gods natuur

verplicht Hem een afkeer van ons te hebben en Zijn rechtvaardigheid verplicht Hem ons te straffen. Welke zegen of troost kunnen we dan van Hem verwachten, voordat onze zonden zijn vergeven en God met onze ziel is verzoend? De mens is door de zonde een verfoeilijk schepsel geworden voor de heilige God: 'Gij zijt te rein van ogen, dan dat Gij het kwade zoudt zien, en de kweuling kunt Gij niet aanschouwen' (Hab. 1:13). Als ondankbare rebellen zijn we onderworpen aan het oordeel van Gods wrekende rechtvaardigheid en strenge straf. Daarom is er geen schuilplaats voor ons wanneer Gods toorn onderzoek doet naar zondaren, totdat we in Christus gevonden worden: 'En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid' (Fil. 3:9).

Deze verzoening moet niet alleen zijn aangebracht, maar ook toegepast, voordat we ons in God kunnen verheugen, een troostrijke omgang met Hem kunnen hebben of enig recht hebben op de zegeningen van Zijn voorzienigheid. 'Wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus, door Wie wij nu de verzoening gekregen hebben' (Rom. 5:11). De verzoening wordt van Gods kant toegepast door de Geest. 1 Johannes 4:13 zegt: 'Hieraan kennen wij, dat wij in Hem blijven, en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft.' Van onze kant wordt de verzoening toegepast door een verslagen, berouwvolle en gelovige toenadering tot Hem, of door het breken met onze zonden en door onszelf aan Hem over te geven in een eeuwig verbond dat niet verwaarloosd mag worden.

Dit verbond moet telkens worden vernieuwd als wij het hebben verbroken, want alle redenen voor zo'n breuk moeten worden verwijderd. Het moet ook worden vernieuwd als God van Zijn kant een oordeel uitvoert, want dan lijkt Hij het verbond in het gericht te brengen. Dit moeten we afwenden door nederig tot de genadetroon te vluchten. Zie bijvoorbeeld Psalm 57:2: 'Ik neem mijn toevlucht onder de schaduw van Uw vleugelen', en Psalm 61:5: 'Ik zal in Uw hut verkeren in eeuwigheden; ik zal mijn toevlucht nemen in het verborgene van Uw vleugelen.' In Psalm 36:8-9 brengt de psalmdichter Gods vleugels in verband met de tabernakel: 'Hoe dierbaar is Uw

goedertierenheid, o God! Daarom nemen de mensenkinderen toevlucht onder de schaduw Uwer vleugelen. Zij worden dronken van de vettigheid van Uw huis.' Hij spreekt hier over Gods goedheid in Zijn huis.

Afhankelijkheid en vertrouwen

We moeten daadwerkelijk van God afhankelijk zijn, en op Hem vertrouwen voor alles waarin Hij heeft voorzien en alles wat we nodig hebben. Anders gezegd, we moeten Hem aankleven overeenkomstig Zijn belofte. Afhankelijkheid leidt tot gehoorzaamheid. De ziel die niet op God vertrouwt, kan niet oprecht voor Hem zijn. Vertrouwen en trouw zijn naar hun aard nog nauwer verwant dan in klank. Niets verplicht ons meer tot gehoorzaamheid dan het verbond: 'Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand van hun heren; gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand van haar vrouw; also zijn onze ogen op de HEERE, onze God, totdat Hij ons genadig zij' (Ps. 123:2), en: 'Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven; want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen' (Fil. 2:12-13). Daarom wordt er zo vaak opgeroepen tot vertrouwen: 'Vertrouw op Hem te allen tijde, o gij volk' (Ps. 62:9); 'Verlos Uw knecht die op U vertrouwt' (Ps. 86:2); 'U zult hem in volkomen vrede bewaren wiens geest zich standvastig op U richt, omdat hij op U vertrouwt' (Jes. 26:3, naar de KJV). We laten ons deze vastberaden gerichtheid op God niet ontnemen als we alles in handen geven van de algenoegzame God, ervan overtuigd dat Hij alles ten beste zal keren. Zie hoe David deze grote waarheid toepast: 'Die in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, die zal vernachten in de schaduw van de Almachtige. Ik zal tot de HEERE zeggen: Mijn Toevlucht en mijn Burg! mijn God, op Wie ik vertrouw!' (Ps. 91:1-2). Denk steeds aan Zijn goedheid en Zijn algenoegzaamheid.

Gebed om Gods bescherming

We moeten Hem oprecht vurig bidden en smeken om Zijn krachtige en genadige bescherming. Op deze manier brengen we ons vertrouwen in praktijk. God wil dat we alle zegeningen op deze manier zoeken, zodat we ze rechtstreeks uit Zijn handen zullen ontvangen:

‘Dan zult gij Mij aanroepen, en heengaan en tot Mij bidden; en Ik zal naar u horen’ (Jer. 29:12); ‘Daarenboven zal Ik hierom door het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe’ (Ez. 36:37). Daar wordt geloof geoefend en hoop uitgesproken, en daar worden verlangens in alle ernst geuit: ‘Vertrouw op Hem te allen tijde, o gij volk! Stort uw hart uit voor Zijn aangezicht; God is ons een Toevlucht. Sela’ (Ps. 62:9). Het gebed is een middel om ons van onze zorgen en angsten te ontdoen en onze last aan Gods voeten neer te leggen. Ook doet het gebed het besef van onze verplichtingen herleven.

Een heilige levenswandel

Een heilige levenswandel is noodzakelijk, want niemand kan op dit voorrecht aanspraak maken dan zij die echt bij Gods volk horen. Hij is hun Woning. Anderen kunnen niet op dit voorrecht hopen en er geen aanspraak op maken, welke gunst ze ook ontvangen mogen hebben door Gods algemene voorzienigheid: ‘Want God, de HEERE, is een Zon en Schild; de HEERE zal genade en eer geven; Hij zal het goede niet onthouden aan hen, die in oprechtheid wandelen’ (Ps. 84:12). Dit zijn de mensen die Hem vrezen, Hem liefhebben en Hem tot hun deel kiezen. Anderen bouwen luchtkastelen. De mensen die in hun zonden leven en toch op de HEERE steunen, wonen niet in Gods schuilplaats. Door te zondigen rent u weg uit uw Woning en verzwakt u uw vertrouwen: ‘Geliefden! Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God’ (1 Joh. 3:21).

Onafgebroken gemeenschap met God

Een onafgebroken gemeenschap met God is noodzakelijk. ‘Gewen u toch aan Hem, en heb vrede; daardoor zal u het goede overkomen’ (Job 22:21). We moeten niet naar God vluchten zoals we naar een schuilplaats vluchten, met het voornemen daaruit te vertrekken zodra de storm gaat liggen. Onze Woning is de plaats waar we voortdurend verblijven. We moeten dus niet slechts gebruikmaken van God wanneer we in moeilijkheden zijn, om in onze behoeften te voorzien. Nee, Hij moet onze Woning zijn: we moeten onze intrek nemen en altijd blijven wonen in Hem.

